

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoCsp/16/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6619201039
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6619201039.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členiek JUDr. Miroslavy Púchovskej a JUDr. Janky Boroškovej, v právnej veci žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovanému: 1/ C. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. lúka XXXX/XX, XXX XX Y., 2/ M. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. lúka XXXX/XX, XXX XX Y., o zaplatenie 2.581,01,- Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec, č.k. 5Csp/25/2019-79 zo dňa 28. októbra 2019, taktô

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec, č.k. 5Csp/25/2019-79 zo dňa 28. októbra 2019, v napadnutej časti II. výrokovej vety m e n í tak, že žalovaná 1/ a žalovaná 2/ sú povinné spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi zmluvný úrok vo výške 7,49 % ročne zo sumy 2.219,57,- Eur od 01.04.2018 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia s tým, že plnením jednej zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhej žalovanej.

II. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej 1/ a žalovanej 2/ v rozsahu 100 % s tým, že plnením jednej zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhej žalovanej.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom prvou výrokovou vetou rozhodol, že žalovaná 1/ a žalovaná 2/ sú povinné spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.581,01,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.532,75,- Eur od 01.04.2018 do zaplatenia s tým, že plnením jednej zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhej žalovanej, druhou výrokovou vetou súd žalobu žalobcu v časti zmluvného úroku vo výške 7,49 % ročne zo sumy 2.219,57,- Eur od 01.04.2018 do zaplatenia zamietol a treťou výrokovou vetou súd prvej inštancie rozhodol, že žalovaná 1/ a žalovaná 2/ sú povinné zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že plnením jednej zo žalovaných v rozsahu plnenia zaniká povinnosť druhej žalovanej.

2. Súd na odôvodnenie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovaným zaplatenia sumy 2.581,01,- Eur spolu s úrokom za úver vo výške 7,49 % ročne zo sumy 2.219,57,- Eur od 01.04.2018 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.532,75,- Eur od 01.04.2018 do zaplatenia. Žalobca si nárok uplatnil na základe zmluvy o stavebnom sporení č. XXXXXXXX X XX, ktorá bola uzatvorená spolu so zmluvou o mimoriadnom medziúvere č. XXXXXXXX 1 04 dňa 12.04.2006 v spojení s dodatkom PMÚ k zmluve o medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 15.08.2007, v súlade s ktorými poskytol žalobca žalovaným medziúver vo výške 3.319,39,- Eur. Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru žalobca zúčtoval nasporenú sumu vo výške 1.092,47,- Eur so sumou poskytnutého medziúveru vo výške 3.319,39,- Eur, čo po započítaní predstavovalo 2.226,92,- Eur.

3. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že aj keď je úverová zmluva tzv. absolútnym obchodom v zmysle Obchodného zákonníka, na danú zmluvu je vzhľadom na povahu zmluvných strán potrebné aplikovať aj ustanovenia Občianskeho zákonníka. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie ďalej zistiť, že dlžná suma ku dňu 31.03.2018 predstavovala sumu 2.581,01,- Eur. Žalovaná 1/ výšku dlhu voči žalobcovi na pojednávaní namietala, žalobca však dlžné sumy podrobne špecifikoval a ich výšku preukázal relevantnými listinnými dôkazmi, preto súd žalobe v časti o zaplatenie 2.581,01,- Eur s príslušenstvom vyhovel.

4. V časti žalobcom uplatneného zmluvného úroku vo výške 7,49 % ročne zo sumy 2.219,57,- Eur od 01.04.2018 do zaplatenia, t.j. po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, súd žalobu zamietol, nakoľko po splatnosti úveru je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania, nie však už zmluvné úroky. Žalobca si uplatnil aj úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.532,75,- Eur od 01.04.2018 do zaplatenia, ktoré súd žalobcovi priznal, keďže sa žalované 1/ a 2/ s plnením svojho dlhu dostali do omeškania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

5. Proti II. výrokovej vete rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie s návrhom, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Žalobca v odvolaní poukázal na ustanovenie § 502 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého je dlžník od doby poskytnutia peňažných prostriedkov povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Dlžník je teda podľa názoru žalobcu povinný s vrátením poskytnutého úveru zaplatiť aj dojednané úroky, a to do dňa úplného vrátenia poskytnutých prostriedkov. Povinnosť dlžníka platiť dohodnutý úrok za úver podľa názoru žalobcu zaniká až úplným vrátením poskytnutých peňažných prostriedkov. Žalobca uviedol, že mimoriadnou splatnosťou nezaniká povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky za úver, menia sa len podmienky, za ktorých je dlžník povinný uvedenú povinnosť splniť. Povinnosť vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky za úver nie je podľa tvrdenia žalobcu novou povinnosťou, ktorú by dlžník pred splatnosťou nemal, nejde teda o nové dohodnuté úroky. Uviedol, že v prípade, ak by porušením povinnosti dlžníka, v dôsledku ktorého žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, zanikol veriteľov nárok na zaplatenie úrokov za úver, dlžník by porušením povinnosti získal výhodnejšie postavenie, nakoľko by sa zbavil povinnosti plniť zmluvne dojednané plnenie. Žalobca má za to, že nepriznanie úrokov za úver spôsobuje značnú nerovnováhu medzi sporovými stranami spočívajúcu v tom, že žalovaní sú neprímerane zvýhodňovaní voči veriteľovi a majú právo užívať peňažné prostriedky od žalobcu bezodplatne. Žalobca v odvolaní poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov ako aj dovolacieho súdu podporujúce jeho tvrdenia.

6. K odvolaciu žalobcu vyjadrenie podané nebolo.

7. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie v rozsahu danom § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP. Odvolací súd nepovažoval za potrebné doplniť ani zopakovať dôkazy vykonané súdom prvej inštancie a prejednanie vecí na odvolacom pojednávaní nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, preto prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP). Rozsudok v zmysle § 378 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 1 CSP odvolací súd verejne vyhlásil, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti II. výrokovej vety v zmysle § 388 CSP zmenil a odvolaniu žalobcu vyhovel.

8. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 27.02.2019 domáhal zaplatenia sumy 2.581,01,- Eur spolu s úrokom za úver vo výške 7,49 % ročne zo sumy 2.219,57,- Eur od 01.04.2018 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.532,75,- Eur od 01.04.2018 do zaplatenia. Uvedené žiadal z titulu neplnenia povinností žalovanými 1/ a 2/, s ktorými uzatvoril na základe zmluvy o stavebnom sporení č. 1308823 4 03 zmluvu o mimoriadnom medziúvere č. XXXXXXX 1 04 a stavebnom úvere zo dňa 12.04.2006 v spojení s dodatkom PMÚ k zmluve o medziúvere a stavebnom úvere zo dňa XX.XX.XXXX, v súlade s ktorou poskytol žalobca žalovaným medziúver vo výške 3.319,39,- Eur. Žalovaná 1/ a žalovaná 2/ porušili zmluvne dohodnuté

podmienky a medziúver prestali riadne a včas splácať, v dôsledku čoho žalobca dňa 30.01.2018 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru žalobca zaúčtoval nasporenú sumu vo výške 1.092,47,- Eur so sumou poskytnutého medziúveru vo výške 3.319,39,- Eur, čo po započítaní predstavovalo sumu 2.226,92,- Eur. Dlžná suma ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru predstavovala sumu vo výške 3.522,60,- Eur, pričom pozostávala z istiny vo výške 2.226,92,- Eur, z nezaplateného úroku vo výške 7,49 % ročne zo sumy 3.319,39,- Eur do 30.01.2018 spolu vo výške 239,34,- Eur, z nezaplatených poplatkov za upomínanie vo výške 992,50,- Eur a z nezaplatených poplatkov za poistenie celkom vo výške 63,84,- Eur.

9. Súčasne so žalobou predložil žalobca súdu zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, ktorú uzatvoril žalobca so žalovanou 1/ ako dlžníčkou a žalovanou 2/ ako spoludlžníčkou. Predmetom tejto zmluvy bolo poskytnutie mimoriadneho medziúveru vo výške 3.319,39,- Eur, pričom výška úrokovej sadzby mimoriadneho medziúveru bola stanovená vo výške 7,49 % ročne. Dňa 14.09.2007 uzavreli zmluvné strany dodatok PMÚ k zmluve o medziúvere a stavebnom úvere č. XX. XX a XXXXXXXX X 03. Súčasťou spisu je aj upozornenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti zo dňa 12.09.2017 a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 30.01.2018, ku ktorému došlo v dôsledku porušenia povinnosti splácať úver riadne a včas.

10. Žalovaná 1/ na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo dňa 28.10.2019, uviedla, že síce úver už dva roky neplatí, avšak je presvedčená, že má všetko splatené. Žalovaná 2/ na pojednávaní uviedla, že nie je možné, aby za 10 rokov, od kedy úverový vzťah trvá, nebol predmetný úver zaplatený.

11. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene zákona o obchodnej inšpekcii (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“ alebo „zákon č. 258/2001 Z.z.“), na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

12. Podľa § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

13. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

14. Podľa § 369 ods. 1 zákona č. 513/1991 Z.z. Obchodný zákonník v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Obchodný zákonník“), ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatenej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve, a to bez potreby osobitného upozornenia.

15. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

16. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

17. V konaní nebolo sporné, že zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou 1/ a žalovanou 2/ je zmluvou spotrebiteľskou, na ktorú je potrebné aplikovať aj zákon o spotrebiteľských úveroch. Predmetný zákon však neupravuje za akú dobu je dlžník povinný platiť úroky z poskytnutého úveru a taktiež ani vzťah zmluvného úroku a úrokov z omeškania alebo

výšku úrokov z omeškania. Tieto skutočnosti sú upravené v Obchodnom zákonníku a keďže je zmluva o úvere tzv. absolútnym obchodom v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka, bez ohľadu na povahu zmluvných strán je potrebné pri posudzovaní tohto právneho vzťahu vychádzať aj z ustanovení Obchodného zákonníka. Uvedeným nie je dotknutá subsidiárna aplikácia Občianskeho zákonníka v otázkach, ktoré Obchodný zákonník neupravuje.

18. Žalobca odvolaním napadol výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým tento zamietol žalobu v časti zaplataenia zmluvného úroku vo výške 7,49 % ročne zo sumy 2.219,57,- Eur od 01.04.2018 do zaplataenia (II. výroková veta). Súd prvej inštancie tento nárok žalobcovi nepriznal s odôvodnením, že po splatnosti úveru je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania, nie však už zmluvné úroky. Tento názor podporil len poukazom na staršie rozsudky odvolacích súdov, napr. Krajského súdu v Žiline sp.zn. 5Co/165/2013 z 19.11.2013, Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30.06.2015 alebo aj Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 15Co/52/2016 zo dňa 10.05.2017. Konajúci senát odvolacieho súdu sa s tvrdeným, avšak nijak bližšie odôvodneným, názorom súdu prvej inštancie nemohol stotožniť, pretože nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia. Naopak je potrebné poukázať na ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka, ktoré vyslovene určuje, že dlžník sa na základe zmluvy o úvere zaväzuje vrátiť veriteľovi poskytnuté peňažné prostriedky a úroky, ktoré sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka. Úrok z úveru pritom nemá sankčný charakter, preto si ho nemožno zamieňať s úrokom z omeškania, na ktorý vzniká veriteľovi nárok len v prípade, že je dlžník s plnením svojho záväzku v omeškaní. Úrok z omeškania kompenzuje ujmu, ktorá vznikla veriteľovi v dôsledku omeškania dlžníka, t.j. v dôsledku toho, že peňažné plnenie nedostal včas.

19. Odvolací súd je toho názoru, že úrok z úveru je cena za používanie poskytnutých finančných prostriedkov, a preto má dlžník povinnosť tento úrok platiť za celú dobu ich užívania, a teda až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi. Pokiaľ teda veriteľ odstúpil od zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere tým, že vyhlásil jeho predčasnú splatnosť z dôvodu, že dlžník svoj úver riadne a včas nesplácal, má právo účtovať úroky z úveru ako aj úroky z omeškania s poukazom na ustanovenie § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, a to až do splatenia celej poskytnutej sumy.

20. V rámci rozhodovacej praxe súdov nie je sporné, že úroky dohodnuté pri poskytnutí úveru predstavujú odmenu za používanie istiny poskytnutej veriteľom. Pokiaľ sú teda dohodnuté zmluvné úroky odmenou za používanie istiny, úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškanie s platením istiny a na rozdiel od zmluvného úroku ich veriteľ môže požadovať aj keby neboli zmluvne dojednané. Prax súdov však nie je jednotná pri rozhodovaní o nároku na zmluvné úroky po jeho zosplatení, preto nie je možné hovoriť o ustálenej rozhodovacej praxi súdov pri posudzovaní takejto otázky, a preto aj konajúci senát bližšie analyzovanie iných rozhodnutí odvolacích súdov, ktoré vyslovili odlišný právny názor, nepovažoval za potrebné. Snahou zákonodarcu v tejto otázke síce bola zmena ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zákonom č. 106/2014 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov tak, že sa na konci tohto ustanovenia mala doplniť veta: „úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“. Navrhovaná zmena bola v dôvodovej správe odôvodnená nasledovne: „V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok sa zavádza nové pravidlo, podľa ktorého úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na nejednoznačnosť výkladu a neprimerané postupy niektorých veriteľov sa jednoznačne zakotvuje, že tzv. odplatné úroky budú veriteľovi patriť výhradne len do okamihu uplatnenia práva na jednorazové zosplatenie úveru alebo pôžičky poskytnutej spotrebiteľovi v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného plynie, že veriteľ si nebude môcť po jednorazovom zosplatení uplatniť úroky za čas, ktorý by mala úverová zmluva ešte trvať bez výhody postupného splácania dlhu spotrebiteľom v splátkach. Povedané inak, ak bol úver dojednaný na dobu 10 rokov, v 3. roku došlo k jeho jednorazovému zosplateniu podľa § 53 ods. 9 OZ, za obdobie zvyšných 7 rokov už veriteľovi nebudú patriť odplatné úroky. V týchto prípadoch bude mať po jednorazovom zosplatení veriteľ nárok len na úroky z omeškania, ktorými sa bude úročiť celá výška dlhu spotrebiteľa, ktorá sa ustálila v dôsledku uplatnenia práva na jednorazové zosplatenie úveru“. Táto zmena sa však do zákona č. 106/2014 Z.z. nepremietla, a teda možno vyvodiť, že veriteľ je oprávnený požadovať zmluvný úrok aj po zosplatení úveru až do jeho úplného splatenia dlžníkom.

21. V tejto súvislosti je relevantná judikatúra Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorá je aplikovateľná aj v Slovenskej republike, a to najmä s poukazom na v minulosti totožnú a v súčasnosti obdobnú právnú

úpravu úverov poskytovaných spotrebiteľom. Za zmienku stojí najmä uznesenie zmieneného súdu Českej republiky, sp. zn. 33Cdo/212/2014 zo dňa 21.08.2014, v ktorom tento uviedol, že „dohodnuté úroky z úveru predstavujú odmenu za požičanie peňazí a úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinností, t.j. za nezaplatenie dlhu riadne a včas. Kým povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva bez ďalšieho zo zákona ako dôsledok omeškania so splnením dlhu. ...Dohodnuté úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka), majú však iný právny dôvod a veriteľ ich môže požadovať vedľa seba. Z uvedeného výkladu vyplýva záver, že pre posúdenie primeranosti výšky úrokového zaťaženia nie je možné obe sadzby úrokov sčítať a že zákonné úroky z omeškania nenahrádzajú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dohodli.“.

22. Odvolací súd na základe uvedeného rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v II. výrokovej vete v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že žalovaná 1/ a žalovaná 2/ sú povinné spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi zmluvný úrok vo výške 7,49 % ročne zo sumy 2.219,57,- Eur od 01.04.2018 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia s tým, že plnením jednej zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhej žalovanej.

23. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

24. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

25. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

26. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal voči žalovanej 1/ a žalovanej 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom plnením jednej zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhej žalovanej. O výške trov konania rozhodne súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením.

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).